

6 PÜSPÖKI JUBILEUM

18 TANÁRI VALLOMÁS

26 MACEDÓNIAI ÚT

új város

XXVI. évfolyam
06. szám
2014. június
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft



Szentföldi találkozások

HÁROMNAPOS FÖLDRENGÉS

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Sviyet novisviyet@novisviyet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Gyermeckparlament Kongóban**
Prokopp Katalin szerk.

Interjú

- 6 A házasság közelsége erősít**
Erhardt Krisztina

Nézőpont

- 8 „Aludj el szépen, kis Balázs”** Csabay Veronika
8 Rejtett tanterv dr. Szalamin Edit
9 Kétmillió voks az életre Frivaldszky Edit

Fókuszban

- 10 Háromnapos földrengés** Berényi László

Lelkiség

- 14 Legyünk a jövő egyházának a lelke** Chiara Lubich
16 Jézus jelenlétében élhetünk Chiara Lubich

Tapasztalat

- 18 Hogy átlépjem a falakat**

Életmód

- 20 Mosolyt kérek!** Ezio Aceti
21 Be- és kijelentkezés Gyüre-Fekete Regina

Aktuális

- 23 Ne zárjuk kalitkába!**

Társadalom

- 24 Az egész több mint a rész** Tóth Pál

Kitekintés

- 26 Fokolár Macedóniában** Bacsóiné Hofher Ilona

Tapasztalat

- 27 Érdekes volt kíváncsiskodni** Árkiné Julika

Alkotó

- 29 A bátor nyuszi** Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából** Tóth Judit
31 Okos kavics



Változások élén

Szakértők egyetértenek abban, hogy a politika mindeddig nem volt képes a pénzintézetek reformját olyan módon előmozdítani, hogy a jelenlegi válság a jövőben elkerülhető legyen. Ilyen körülmények között nincs garancia arra, hogy a következő 15-20 évben egy másik banki és pénzügyi válság nem fordul elő.

A gazdasági gépezet továbbra is botrányosan igazságtalanul működik, a szegények és gazdagok közötti szakadékot nem csökkenti, hanem növeli. Nem beszélve arról, hogy a jelenlegi piaci rendszer jutalmazza az erőseket és háttérbe szorítja a gyengéket. Folyamatosan erodál olyan értékeket, melyeken a civilizációnk nyugszik. A társadalmi rendet egyre inkább a piaci viszonyok határozzák meg, az erkölcsi érveken a hatékonysági és technikai szempontok kerekednek felül. A világ különböző régióiban súlyos árat fizettünk azért, hogy megtanuljuk: a globális piacok nem oldják meg automatikusan az emberiség problémáit, hanem növelik azokat. A kapitalizmuskritika napjainkban új vitalitásról tesz tanúságot, és nem csak a baloldal részéről, hanem annak a radikális evangéliumi szemléletnek a következményeként is, amely Ferenc pápa tevékenységét jellemzi.

Engem személy szerint nagy elégedettséggel tölt el, hogy az egyház már nem késve reagál a társadalmi változásokra, mint azt az előző századokban tette, hanem a keresztény gondolkodáson alapuló hatékony megoldásokat keresve új trendek kezdeményezőjeként jelenik meg. Az Igazságosság és Béke Pápai Tanács július elején nemzetközi konferenciát szervez, ahol a gazdasági élet, a tudomány és a civil szervezetek több jelentős személyisége vesz részt, köztük Kim Jim Yong, a Világbank elnöke, Nobel-díjas közgazdászok, mint Amartya Sen és Joseph Stiglitz, valamint a jótékony tevékenységéről is híres Bill Gates.

Az egyház egy politikai és gazdasági érdekektől mentes, kulturális és erkölcsi hagyományokban viszont gazdag környezetbe hívja a résztvevőket, amely elvben biztosítja azt a kreatív gondolkodást, amely a világ súlyos problémáinak a megoldása felé vezethet.

A kihívások világosak, de komoly dilemmáktól terhesek. A nemzetközi részvénnytársaságok ma messze-



Fotó: CN

A gazdasági gépezet továbbra is botrányosan igazságtalanul működik, a szegények és gazdagok közötti szakadékot nem csökkenti, hanem növeli.

menően visszaélnék azzal, hogy az alkalmazottak jogainak védelme és az adózás csak nemzeti szintű. Ott szedik meg magukat, ahol a munkaerő a legolcsóbb és ahol a legtöbb adókedvezmény nyújtanak, de lehetőleg kibújnak a társadalmi kötelezettségvállalások alól. A nemzetközi szervezett gazdasági bűnözésről pedig még nem is szóltunk.

A világ valamilyen formában történő globális kormányzása azonban egyszerre tűnik kíváncsnak és szükségesnek, annak érdekében, hogy ellenőrizze a globális piacokat és biztosítsa a javak jelenleginél lényegesen igazságosabb elosztását, ugyanakkor féltő, hogy egy ilyen globális hatalom a népek és az államok önrendelkezését túlságosan is korlátozná és identitásuk megőrzését is komolyan veszélyeztetné.

Vajon egymásra talál-e a konferencián a tudomány és a lélek, a business és a civil szektor, a kormányzatok és a pénzügyi szféra? Ez ma már nem társadalmi utópia kérdése, hanem létkérdés. ■



Gyermeckongresszus Kongóban

A gyermekek fő- és közszereplővé válnak a Fokoláre Mozgalom által működtetett iskolában.

Két évvel ezelőtt a kongói Petite Flamme Ndolo alsó tagozatos iskola két tanítója részt vett egy konferencián Kamerunban. Visszatérve ki akartak próbálni néhány, máshol már bevált ötletet, például megalkotottak egy gyermekparlamentet.

A parlament tagjai az elnök, az elnökhelyettes és a miniszterek. Az elnök, Idrisse meséli: „Minden reggel valamivel fél 8 előtt érkezem, így van időm, hogy fogadjam az iskolatársaimat, megnézzem, vajon tiszta és rendezett-e az egyenruhájuk. Különböző kénytelen vagyok hazaküldeni őket.”

Biamungu művészeti miniszter így mutatja be munkáját: „Én vezetem az éneklést, és az ünnepeken segítek a tanítónak a jelenetek előkészítésében.” Beyau pénzügyminiszter: „A szükségét szenvedő diákok megsegítésével foglalkozom. Ha például valakinek meghal az egyik szülője vagy testvére, megpróbálunk segíteni neki a megtakarított pénzünk-ből. Ugyanezt tesszük, amikor tudomást szerzünk a világban szenvedő gyerekekről. Én szedem össze a pénzt.” Luwala egészségügy miniszter: „Amint beérek az iskolába, megtöltök két kannát vízzel, és teszek bele két csepp fertőtlenítőt a betegségek megelőzésére. A szünetben kérek a levesből kóstolót a konyhás nénitől, és szólok, ha nem elég édes.” Pembe környezetvédelmi miniszter: „Felszólítom társaimat, hogy a szemetesbe dobják a hulladékot. Ellenőrzöm a termek és mosdók tisztaságát.” „A gyerekek saját tulajdonukként tekintenek a 400 fős iskolára, aktív főszereplői lettek – meséli ez egyik tanár –, azelőtt sehogy sem tudtuk tisztán tartani a helyiségeket, most egy darab papír sincs a földön. Minőségi ugrás történt az idejövő gyerekek magatartásában. Mikor 10 évesen tovább mennek más iskolába, új tanáraik csodálkoznak gyerekeink odaadásán.” (www.focolare.org) ■

Rövidhírek a világból

Az izraeli állam fontos elismerésben részesítette Szent XXIII. János pápát. A szentté avatás után két héttel egy ünnepélyes parlamenti ülés keretében méltatták Angelo Roncallit a Holokauszt során véghezvitt humanitárius tetteiért és a nagyvállások közötti párbeszédben játszott kiemelkedő szerepéért. Az ülésen hivatalosan elítélték az elmúlt hetek gyűlölködéseit.

„XXIII. János pápát az igaz emberek sorába kell emelni – indítványozta Yitzhak Herzog munkáspárti képviselő, akinek nagyapja, Herzog rabbi Isztambulban az akkori nuncius, Roncalli támogatásával mentette meg több ezer zsidó életét. (www.zenit.org)

A Pünkösdi Egyházzal folytatott párbeszéd jegyében konferenciát rendezett a Fokolare Mozgalom ökumenizmusért felelős titkársága, a Centro Uno, április 11 és 13 között Róma mellett, Castelgandolfóban. Különböző felekezetek tagjai, körülbelül százan voltak jelen sok európai országból, Braziliából és Koreából. A pünkösdi egyház megismerése által növekedett a Krisztusban megélt egység és a kölcsönös szeretet a résztvevők között.

„A pünkösdiiek” egy nagyon szerteágazó mozgalom, mely 1901-ben született meg az Egyesült Államokban, és folyamatosan növekszik. Öt előadásra került sor, amelyet katolikus és pünkösdi előadók tartottak, köztük Pataky Albert, a Magyar Pünkösdi Egyház elnöke, aki tagja a budapesti ökumenikus lelkeskörnek is, ahol havonta együtt elmélkednek Isten igéjéről. Többek között ezt mondta: „A legfontosabb dolog a szeretet, a gőg megoszt, a szeretet viszont egyesít. Az az igazság, mely jelen van minden egyházban, egyesíteni fog bennünket, ha a szeretetben élünk. A Szentlélek működése ezt az egyesítést akarja.”

Videofelvételről elhangzott Chiara Lubich beszéde is a kölcsönös szeretetről. Ezután az egyik résztvevő, bocsánatot kért a jelen levő pünkösdiektől, mert eddig előítéletek voltak a szívében. (www.focolare.org)

Egyházpolitikai jelentőségű eseményre került sor: Ferenc pápa és I. Bartholomaiosz konstantinápolyi pátriárka ökumenikus szertartást végeztek május 25-én a Szent Sírnál. Ez a hely Jézus feltámadásáról tanúskodik, mégis a liturgiák szabályozott rendjét védő különböző felekezetek (Istennek szentelt) tagjai közt gyakori az összezördülés. A találkozást a pátriárka kezdeményezte, melyhez Bergoglio örömmel csatlakozott, hogy felelevenítsék nagy elődeik bátor és prófétai békeölelését, melyet 50 évvel ezelőtt még az akkori kúriáik teljes elhatárolódása mellett kellett megtenniük.

„A VI. Pál pápa és Athenagórasz pátriárka között itt, Jeruzsálemben váltott békeölelés sok évszázad csöndje után előkészítette az utat egy rendkívüli jelentőségű gesztushoz: az 1054-es kölcsönös kiközösítés visszavonásához és kitörléséhez az Egyház emlékezetéből” – írja közös nyilatkozatában a két püspök. Nagy az összhang kettejük között, ezt mutatja sok apró megnyilvánulásuk is: a pátriárka felsegíti a pápát a Bazilika nagy külső lépcsőin, Ferenc int Bartholomaiosznak, hogy ő kezdje el a Miatyánkot, Bartholomaios többször is megmutatja a füzetben Ferencnek, hol tartanak a szertartásban, Ferenc Bartholomaios beszéde után megcsókolja a pátriárka püspöki gyűrűjét, mire válaszként Bartholomaios kétszer csókolja meg a pápai gyűrűt. A Szentföld kultúrájában és jelenlegi körülményei közt nagy értéket hordoznak ezek a gesztusok, talán a szavaknál is többet. (www.cittanuova.it)

A házasság közelsége erősít

Bíró László püspök negyven éves papi és húsz éves püspöki szolgálatát ünnepelte Kecskeméten sok-sok családdal együtt. Ennek kapcsán kérdeztük az elmúlt időszak néhány pillanatáról.

Püspök atya, te nagyon sok családdal vagy kapcsolatban, mégis mindegyik azt tapasztalja meg, mintha egyetlen lenne számodra. Ezt hogyan „csinálod”?

Nem tudom. A Jóisten erre használ. Nincs ebben semmi érdemem. Az biztos, hogy nem szeretnék semmi papi nyájasságot magamra venni. A régebbi ismerőseket név szerint tudom megjegyezni, a fiatalabbakról meg tudom, hova tartoznak. Sokaknak a küzdelmeit is ismerem, csak már a neveket felejtettem el. Azt gondolom, hogy az ember eszköz Isten kezében. A Jóisten tudja, hogy van ez. Ha Ő akarja, akkor használjon.

Az egyházban meglevő két út közül, Te Püspök atya a szüzességet választottad. Milyen hatással van Rád ez az élő kapcsolat a családokkal?

Mindig azt mondom, hogy szükség van a házasság és a papság házasságára, találkozására. Egy idős pap mondta, amikor még kispapként beöltöztünk reverendába, hogy „Tudják, mától kezdve magukhoz senki sem lesz őszinte.” Mióta 1969 szeptemberében boldogan öltöttem magamra a reverendát ez a mondat mindig ott visszhangzott bennem: „Magukhoz senki nem lesz őszinte.” Ezzel a mondattal küzdöttem egész életemben és épp az ellenkezőjét tapasztalhattam meg: ha az ember paposan viselkedik, az emberek hívőként viselkednek jelenlétében, vagyis nem őszinték, nem jön létre igazi kapcsolat. Ha a pap emberként viselkedik, akkor a hívek is emberként viszonyulnak hozzá, vagyis őszintén megnyílnak.



Sok őszinte beszélgetésnek lehettem tanúja, s ha az ember megismeri a házasságot a maga mélységében, a szépségeit, a küzdelmeit, akkor rájön, hogy a papi élet semmivel sem könnyebb vagy nehezebb. Engem a házasságok erősítettek. A házasság abban segíti a papságot, hogy cölibátusát ne az önzésre, hanem a másokért létre használja, a pap hűséges helytállása pedig a házasságok segítheti házastársi hűségükben. Nagyon nagy ajándék ez. Engem a papságomban, a cölibátusomban biztosan segített, erősített a házasság közelsége. Ennek a gazdag kapcsolati világnak van valamiféle visszaütője. Amit igazán sajnálok, hogy nem tudok konkrétan felelősséggel állni a házaspárok mellett, mint ahogy egy szülő. Tudok örülni nekik és meg tudom őket hallgatni, ha szükséges.

A Szentatya nagyon hangsúlyozza az irgalmat, különösen is kéri ezt a gyóntatás területén. Te, Püspök atya, ezt személyesen és paptársaiddal hogyan éled meg?

Gyóntatáskor az ember nagyon nagy kegyelmet kap ahhoz, hogy ne ítéljen. Gyóntatóként az ember látja a másik

küzdelmét, vergődését és eszem ágában sincs elítélni. Az irgalom velem jár a gyóntatás kegyelmével. Bennem inkább az együttérzés, a felemelés vágya él.

A Szentatya arról is többször beszélt, hogy mennyire fontos kimenni az egzisztenciális perifériákra. A családok között lehet egy olyan tendencia, hogy polgári módon, akár több gyerekkel is, de inkább befelé forduljanak. Hogyan lehetne



a családokat segíteni abban, hogy valóban keressék a kifelé fordulást és ne annyira azt, hogy jó nekünk így együtt?

Ez a legnehezebb feladat, mert az emberek jól érzik magukat egymás között és elfelejtkeznek a misszióról. Ezt Szent II. János Pál pápa is nagyon hangsúlyozta. Az egyház lényege szerint missziós közösség. Ezen még sokat kell gondolkodnunk, hogy vérünkkel váljon. Vannak már vérszegény kezdeményezések, de még nem mondható el az, hogy lényegében megszületett egy missziós egyház.

Magyarországon szép számmal vannak családdal foglalkozó mozgalmak, és mindegyiknek megvan a maga jellegzetessége. A kérdés az, hogyan tudnának ezek a családmozgalmak jobban összedolgozni és egymást segíteni, azzal a céllal, hogy hatással legyenek a társadalmi életre és a közvéleményre?

Azt mondják, hogy a csoportsovinizmus nagyon erős tud lenni. Ha nem tudunk ebből kilépni, a pusztán magunkra figyelésből, akkor nem tudunk missziós közösséggé válni. Nagyon fontos és szükséges a belső evangelizáció, ugyanakkor a kifelé forduló evangelizáció is. Itt is II. János Pál pápa elvét kell vallanunk: előbb lenni, aztán tenni, vagyis előbb befelé kell megvalósítani egyfajta missziós törekvést, egymás felé való nyitottságot és utána lépni kifelé, az egészen másként gondolkodók felé. Azt gondolom, a jövőnk múlik azon, hogy tudunk-e kilépni saját önzéseinkből, gettóinkból.

Ebben az évben rendezik meg Rómában a családokkal foglalkozó püspöki szinódust. Hogyan tudna olyan hatást gyakorolni,

A családok által előkészített meglepetés-ünnep résztvevőinek egy csoportja.

hogy a családok valóban forduljanak a szegények felé, persze nem segélyezés formájában, hanem például úgy, hogy egyházi ingatlanokat bocsátanak rászoruló családok rendelkezésére?

Egyrészt arról van szó, hogy nagyon sok szép indulás van a családcsoportjainkban a csoport kebelén élő, segítségre szorulóknak irányába. Akármennyire is polgári és viszonylag jóléti csoportjaink vannak, mégis mindig akadnak közöttük szegényebbek, akik nagyon szép diszkrét, segítő akciókkal kapnak támogatást. Ez már egy belső elindulás a perifériákra. Ha tudunk csoportjainkon belül egymásra figyelni, akkor egyre inkább megszületik bennünk a készség, hogy másokra is oda tudjunk figyelni.

Mint püspök rengeteg emberrel vagy kapcsolatban, mégis előfordulhat, azt érzed, hogy egyedül vagy, nem számíthatsz senkire sem, megtapasztalsz egy bizonyos elhagyatottságot. Ezeket a pillanatokat hogyan éled meg?

Őszintén el kell mondanom, soha nem szenvedtem a magánytól, soha nem éreztem magamat magányosnak. Mindig voltak körülöttem emberek, akik meghallgattak és szükség esetén segítettek. Hiszek abban, amit Benedek pápa a Reményről szóló enciklikájában fogalmaz meg: Isten véglegesen szereti az embert, ezért bármi történjék is velünk, mindig Istennek ezzel a végleges szeretetével fogunk találkozni. Hiszem, hogy Isten a görbe vonalakon is egyenesen ír. ■

GYERMEKEINK ÚTJA

„Aludj el szépen, kis Balázs”

Csabay Veronika, közgazdász

A kismama torna az a hely, ahol végre legálisan lehet hatvan percen keresztül csak és kizárólag a kismama lét izgalmairól és a babánkról csevegni. Itt szinte kötelező csak kórházakról, vizsgálatokról, kíváncsok ételéről, hízásról, alvási praktikákról, a baba méreteiről, neméről, és persze a nevről beszélgetni. Így esett, hogy egyszer két mellettem álló anyuka vitatta meg egyikük kisfiának nevét. A pár nap múlva születendő baba a Balázs nevet kapja. A név hallatán a másik édesanya megjegyezte, hogy az ő férjének is tetszett ez a név, de sajnos ezt külföldön nem tudják kimondani, így ők biztosan nem neveznék így a gyermeküket. Ezen a ponton mélységesen elszomorodtam. Ebben a mondatban koncentráltam számomra a mai társadalom több félreértése is. Az egyik, hogy általában semmi nem jó úgy, ahogy van. Semminek sem tudunk örülni. Nem tudjuk értékelni azt a sok jót, amit kaptunk. Hosszasan sorolhatnám hazánk értékeit, csodás nyelvünket, kulturális örökségeinket, természeti csodáinkat. Őseink évszázadokon keresztül küzdöttek a fennmaradásért, mi pedig a 21. században vállat vonunk, és úgy döntünk, nem fogjuk azt duruzsolni éjszakánként: „Aludj el szépen, kis Balázs”. Mert azt nem értik külföldön. Ezzel a gondolattal kapcsolatban a másik aggályom az, hogy már a gyermek születése előtt kijelölünk neki egy utat. Még akkor is, ha csak feltételesen, de megállapítjuk, hogy a mi fiunk (aki semmiképp sem Balázs) márpedig külföldön fog tanulni, dolgozni. Nem könnyű itthon (meg) élni, de azt hiszem sehol sem könnyebb. Ráadásul a boldogságunk semmiképp sem attól függ, hogy hol élünk, és én a gyermekeimnek is éppen azt szeretném majd átadni, hogy mindegy hol és milyen anyagi körülmények között élnek, mert az igazi boldogság forrása nem ez. Nem tudom, az én fiam mihez kezd majd, ha felnőtt, hiszen még meg sem született. Nem tudom, milyen irányt szab majd életének, de ha húsz év múlva mégis nyugaton köt ki, akkor alaposan kiszúrtunk vele, mert Csabay Gellért Imrének fogják hívni. ■

TANÉV VÉGÉN

Rejtett tanterv

dr. Szalamin Edit, ny. egyetemi docens

A 2012-ben végzett PISA-felmérés eredménye szerint az OECD országok átlaga alatt teljesítettek diákjaink szövegértésben, matematikában és természettudományban. Az élen Kína, Szingapúr, stb. tanulói végeztek. Tudjuk, hogy a gazdaság világválságát sikeresen túlélő országok a legnehezebb években is növelték az oktatásra, kutatásra fordított pénzösszegeket. Nálunk, sajnos, nem így történt.

A szorosan vett gazdasági okokon túl ismeretes az is, hogy a nevelés világszerte értékválsággal küzd. Tudjuk azt is, hogy jelentősen megváltozott az iskola társadalmi környezete, megrendültek a családi kapcsolatok.

A fiatalok körében végzett értékorientációs felmérések az ifjúság egy jelentős részénél a pénz hatalmának növekedését tükrözik: „Minél kisebb ráfordítással minél többet bezsebelni”. Nekünk, pedagógusoknak tisztában kell lennünk azzal, hogy ez az eltorzult értékrend nem ifjúságunk erkölcsi fogyatékosága, hanem a kódolt bizonytalanság-érzéssel, az általános bizalmi válsággal küzdő társadalmi valóságunknak a nevelésre gyakorolt egyik fájdalmas hatása.

Mit tehet a nevelés-oktatás kulcsszereplője, a pedagógus? Látszatra keveset, lényege szerint igenis sokat. „Hol a jelző-izotóp – írja Németh László –, amely megmutatja, mi lesz egy emberben, s azon túl az egész társadalomban egy kitűnően sikerült órából? ... De mi marad az elégetett szénből, a forgó lapátra hulló vízből, az elbomlott atomból? S mégis ezek hajtják a társadalmat. Ugyanígy az iskolai órák melege.” Mi e melegség forrása? A pedagógus személyisége, szakmai felkészültsége, lelkesedése, szeretete tantárgya és tanítványai iránt, s ez jobban nevel, mint bármely, tőle nyerhető információ. Ez az ún. „rejtett tanterv” része, mely spontán módon történik, hatása hosszabb folyamatban összegződve, utólag érvényesül. Pozitív vagy negatív előjellel, ez a tanár személyiségétől függ, a tanár felelőssége. A felelősség pedig igen nagy, hiszen az iskolában dől el a jövő. ■

POLGÁRI KEZDEMÉNYEZÉS

Kétmillió voks az életre

Frivaldszky Edit , családanya

A fogantatással kezdődő emberi élet mellett kiálló Egy közülünk európai polgári kezdeményezés a legelső és ez idáig a legsikeresebb kezdeményezés az Unióban. A 28 tagállamból közel kétmillió ember állt személyes adataival és aláírásával a kampány mögé.

Az Unió egyik legnagyobb kihívása a politológusok által *demokrácia deficitnek* nevezett jelenség, azaz a brüsszeli folyamatok sokszor önjárókká válnak, eltávolodnak az emberek valós szükségleteitől, problémáitól. Az Európai Bizottság hivatalának utolsó napján meghozott döntése, miszerint még csak jogszabálytervezetet sem készít a javaslatról, pár nappal a soha nem látott alacsony részvétel mellett lezajlott európai parlamenti választások után különösen aggasztó. A Bizottság elutasító döntése, mellyel figyelmen kívül hagyta 2 millió polgár kérését, az európai döntéshozást festi le.

Elérheti-e így célját az *Egy közülünk* kezdeményezés? Nézzük meg, mi történt valójában... Elindult egy kampány, zászlajára tűzve egy fontos emberi értéket. Az aláírásgyűjtés biztosította a társadalmi vita indulását. Elgondolkoztunk azon, hogy közös pénzünkből hogyan „pancsolnak az étellel” a különböző kísérletek és családtervezési (azaz abortusz) projektek köpenyébe burkolva. Végre lehetőség kínálkozott fényt vinni a sötétbe, nyíltan beszélni az embriók elpusztításának módszereiről és szembesíteni a döntéshozókat az erkölcsi visszasságokkal. Így az egyik Brüsszelben „nem szeretem” kezdeményezés a Gondviselés közreműködésével a legsikeresebb kezdeményezés lett, ezzel is bizonyítva, hogy egy nagyobb terv része az általa okozott turbulencia.

Az élet- és családvédelemmel kapcsolatos történések egy több generáción átívelő folyamat részei, nem szabad kiemelve tekinteni egy-egy aláírásgyűjtésre. A Győztes oldalán állva tekintsünk az abortuszhelyzetre úgy, hogy a végső cél az ember méltóságának visszaadása, amit Isten képmására teremtettségében nyert el. Segítsük egymást, a körülöttünk élőket és a döntéshozóinkat, hogy a mindennapok valósága közepette közelebb kerüljenek Isten valóságához. ■



Foto: kaatjeervoort/flickr



Foto: CN Archiv

Nem feltétlen szükséges a gyermek életútját már születése előtt kijelölni.

A tanár felelőssége igen nagy, mert az iskolában dől el a jövő.

Az Egy közülünk polgári kezdeményezés logója, mely az élet- és családvédelem ügyében lavinát indított el.





Háromnapos földrengés

Ferenc pápa a Szentföldön járt, utakat és szíveket nyitott meg...

A történelmi évforduló

Számos szempontból nagy várakozás övezte a pápa szentföldi útját. Főleg a helyi keresztényeké volt kiemelten is érthető, hiszen a legutóbbi 2009-es pápai látogatás során nem volt lehetőség, hogy a palesztin területeken élő keresztények ünnepélyes keretek között találkozzanak az egyház egységét megtestesítő Róma püspökével. Ez alkalommal a betlehemi szentmise a Születés bazilikája előtti téren, éppen ennek a találkozásnak igyekezett teret adni. Rendkívüli eseménynek számított, hogy erre a misére a gázai övezetből is eljutottak

A Szentatya Betlehembben annál a falnál imádkozott, mely elválasztja Izraelt Palesztínától.

jobbra: Nagy az egyetértés a pápa és a pátriárka között, ami akkor is kifejezésre jutott, amikor átölelték egymást a Szent Síron kívül.

keresztény csoportok. Az idei látogatás több szempontból is rendhagyónak mondható: Ferenc pápa látogatásának elsődleges célja az volt, hogy VI. Pál pápa és Athenagorasz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka történelmi találkozásának 50. évfordulójára emlékezzenek, illetve az akkor megkezdett közeledés deklarált folytatása a keleti (ortodox) és nyugati (katolikus) egyház egysége felé. Míg a 2009-es látogatás előkészítésében nagymértékben vettek részt a szentföldi közösségek, mozgalmak, az idei látogatás szervezését tudatosan és bölcsen, főleg a helyi egyházmegye és plébániák kezébe adták át, a lehető legjobban bevonva így a Szentföldön élő keresztényeket, plébániái közösségeikkel.

Ferenc pápa „sorrendje”

Ferenc pápa prioritása a helyi keresztényekkel való találkozás során a kiszolgáltatottak, szegény sorsúak, perifériára szorultak, gyermekek és sérültek megszólítása volt. Ehhez ragaszkodott. A vasárnapi betlehemi mise után, például, kitartott amellett, hogy nem az állami előkelőségekkel akar ebédelni, hanem helyi keresztény családokkal. A pápa látogatására létrejött internetes honlapon közzé is tették, hogy mi alapján választották ki a családokat: volt olyan család, akiknek lerombolták a házat területi kisajátítás folytán, akadt Gázából érkező család. Ferenc pápa stílusához híven nem volt hiány rögtönzésekben. Az egész világhálót bejárta a kép, amikor minden előkészület és betervezett programmal ellentétben megállt a Betlehemet és Jeruzsálemet elválasztó, hat



Foto: CN

méter magas, több kilométer hosszú cementfal mellett imádkozni. Ezek a gesztusok leírhatatlanul sokat jelentettek a helyi palesztin keresztényeknek.

Egy rendkívüli meghívás

Egy másik, ha nem is egészen rögtönzött, de semmiképpen sem várt mozzanat az volt, amikor a vasárnapi betlehemi szentmise végén Ferenc pápa bejelentette, hogy közös imára hívja otthonába, a Vatikánba Abbas palesztin és Peres izraeli elnököket. Egy pillanatra mintha némi értetlenséget is kifejező csönd lett volna úrrá a téren, majd óriási tapsviharral és ujjongással üdvözölték a jelenlévők a kezdeményezést. Egy mögöttem álló meglett, ötvenes éveiben járó palesztin férfi zokogásban tört ki. Azt eddig is tudtam, hogy az itt élő emberek nem félnek kifejezni akár a legmélyebből jövő érzéseiket sem. Ez a jelenet mégis sajátosan érzékeltette velem az itteni emberek kimondhatatlan vágyát, hogy békében élhessenek. Belső forrásokból tudtuk meg, hogy ez a meghívás Ferenc pápa személyes szándékaként fogalmazódott meg néhány nappal a látogatás előtt. Az első tervek arra irányultak, hogy az imára Jeruzsálemben kerüljön sor. Miután azonban ez politikai okokból nem volt lehetséges, Betlehem is felmerült, amely szintén kényesnek, meg-

valósíthatatlannak bizonyult. Ferenc pápa nem adta fel. Ekkor döntött úgy, hogy egy közös imának legalább a lehetőségét mindenképp szeretné megteremteni, így végül saját otthonát, a Vatikánt ajánlotta fel helyszíneként. Nem a politikai vitáknak, még csak nem is tárgyalásoknak, hanem közös imának akar teret adni. Sokan gondolhatták azt, hogy egy kedves gesztusról van szó, amelyet hasonló protokolláris kedvességgel fognak a felek megköszönni és visszautasítani. Ehhez képest ma már tudjuk, mindkét fél elfogadta a meghívást, és június 8-án este sor került a történelmi közös imádságra.

A keleti és a nyugati egyház – együtt

A látogatás egyik csúcspontja Ferenc pápa és Bartolomaiosz pátriárka találkozója volt a Szentsír bazilikában. Ezt egy személyes találkozó előzte meg a nunciatúrán, ahol közös nyilatkozatot írtak alá. Gesztus értékű volt Theofilosz Jeruzsálem görög ortodox pátriárkájának üdvözlő szava, hisz sokáig közismert volt a katolikus-ortodox közeledéssel szembeni fenntartásairól. Hasonlóan szimbolikus értékű volt, hogy Ferenc pápa görögül, Bartolomaiosz latinul idézett beszédében a szentírásból. Mindketten kifejezték elköteleződésüket mind a teológiai, mind a szociális-egzisztenciális párbeszéd mellett,



A pápának több alkalma volt az egybegyűlt híveket köszönteni. jobbra: A Szentatya által bemutatott szentmisén Betlehemben is nagy tömeg gyűlt össze.



Fotó (2): Berényi László

melynek célja a teljes eucharisztikus közösség. Ferenc pápa megerősítette a katolikus egyház azon készségét, hogy újragondolják a pápai primátus értelmezésének lehetőségét az ortodoxia számára egy esetlegesen megvalósuló eucharisztikus egység esetében. Már csak érdekes ráadás, hogy Bartolomaiosz pátriárka is csatlakozott a június 8-ai közös imához.

Mély sebek feltárása

Kevésbé hatott az újdonság erejével, de legalább ennyire mély és fontos volt Ferenc pápa a zsidó nép és az izraeli állam iránt tett szolidáris gesztusai: látogatás a Yad Vashem holokauszt emlékműnél, ahol az ember legsötétebb és legabszurdabb szégyenére emlékezett, majd közös imádság a Siratófalnál.

Mélyen kifejező volt a palesztin Betlehemben celebrált misén az emelvényen látni a pápa mellett Abraham Skorka argentin rabbi, a latin-amerikai egyesült rabbiképző rektorát, aki Ferenc pápa személyes jóbarátja és akit egy Buenos Aires-i konferencián személyesen is volt alkalmam megismerni 2011-ben. Már akkor is nagy hatást gyakorolt rám a keresztényekkel való párbeszéd iránti elkötelezettsége.

Ferenc pápa bölcsen, formabontó spontaneitással és bátorsággal nyúlt olyan mély sebekhez, akár a Közel-keleten élő keresztények üldöztetése, akár a palesztin-izraeli helyzet, akár az ortodox világgal folytatott párbeszéd kihívásai tekintetében, melyeket csak Jézus keresztyéhez közelítve lehet valamelyest megérteni.

Bár tágabb kontextusba illeszkedik, nem megkerülhető a keresztények nyomorúságos helyzete a közel-keleti térség számos államában. A Szentföldön (a jordániai, izraeli és palesztin térségben) minden kihívás mellett is a legvédelebberen élnek a keresztények. Ez korántsem mondható el más közel-keleti régiókról (Egyiptom, Szíria, Irak, Pakisztán...), ahol mindennaposak a keresztények elleni atrocitások. Erről a fájdalmas helyzetről mély sajnálattal szólt Ferenc pápa, látogatásának első állomásán, Jordániában. A Jordán folyó mellett, a keresztények közel-keleti üldöztetése és nyomorúságos helyzetére reflektálva, megszakította hivatalosan megírt beszédét, letette a papírt és spontán dühét is kifejezve tette fel a kérdést, hogy vajon kinek az érdekében áll



fegyverekkel ellátni és folyamatosan táplálni a véres és ártatlan tízezrek halálát követelő konfliktusokat. Imádkoznunk kell ezekért az emberekért, akik ilyen büntetésekre képesek, hívta fel a figyelmet az egyházfő.

Georg Gänswein érsek, a XVI. Benedek nyugalmazott pápa személyi titkára a napokban egy interjú keretében szomorúnak és megdöbbentőnek nevezte, hogy a nyugati államok politikusai mélyen hallgatnak mindarról, amit a keresztények elszenvednek a Közel-keleten.

Visszaút Rómába

Lombardi atya, a Vatikán szóvivője, halálosan kimerítőnek nevezte a Szentatya szentföldi zárándokútját, mégis a pápa kész volt hosszú interjút adni a sajtó munkatársainak.

Ebből egyetlen rész kérdést és az arra adott választ emelnénk ki, mert ez lehet a leginkább irányt mutató:

„Zarándoklata alatt többször is találkozott és hosszan beszélgettek Bartholomaios páttriárkával. Arról kérdeznénk Önt, hogy beszéltek-e a közeledés konkrét lépéseiről, ha volt alkalmuk erről beszélni?” Ferenc pápa: „...Az egységről beszélünk, mely útközben alakul ki. Az egység maga is út. Az egységet soha nem érünk el egy teológiai kongresszuson. Megemlítette nekem, valóban igaz, hogy Athenagoras ezt mondta VI. Pálnak: »Mi nyugodtan haladjunk együtt előre, az összes teológust pedig tegyük egy szigetre, vitatkozzanak ott egymással, mialatt mi előre haladunk az életben!« ... Együtt haladni előre, együtt imádkozni s együtt dolgozni minden olyan dologban, ahol együtt tudunk működni, segítve egymást.” ■

Berényi László (1981) közgazdasági tanulmányait követően filozófiát, majd teológiát tanult Magyarországon és Rómában. 2008-ban szerzett teológiai diplomát Rómában a Pápai Gergely Egyetemen. Ezt követően került ösztöndíjasként Jeruzsálembe, ahol összehasonlító vallástudományok terén szerzett másoddiplomát a Jeruzsálemi Héber Egyetemen. A kultúrák és vallások közötti párbeszédre vonatkozó kutatásait a mai napig ott folytatja. Kutatási területei: a dialógus fogalmának teológiai értelmezése; a korakereszténység és zsidóság kapcsolatának hatástörténete, illetve annak kortárs értelmezése.



LEGYÜNK A JÖVŐ EGYHÁZÁNAK A LELKE

Folytatjuk a kölcsönös szeretetről szóló szövegek publikálását Chiara Lubich két beszédének részletével, melyek Németországban hangzottak el.

Láttuk, hogy a kölcsönös szeretet szövetsége sok gyümölcsöt terem: belülről újítja meg az egyházat, a családot, a plébániákat, a megszentelt életet, új lendületet ad a papoknak és a lelki pástoroknak. Arra ösztönöz, hogy keressük a modern egyházi mozgalmak között az új és mélyreható együttműködési pontokat és éljük meg a közösséget azokkal a szerzetes családokkal, akiknek karizmái már régóta léteznek. Így kerül majd előtérbe az egyháznak, mint közösségi egyháznak az arculata, melyre mindenki vágyik.

A kölcsönös szeretet, az evangéliumi élet ezen túl különösen is alkalmasnak bizonyult arra, hogy a különböző egyházakhoz tartozó keresztények és egyházi mozgalmak között az ökumenikus párbeszédet elősegítse. Mivel mindnyájan meg vagyunk keresztelve, hiszünk Isten ígéjében és a kegyelem más ajándékával is rendelkezünk, kölcsönösen szerethetjük egymást. Mindnyájan keresztények vagyunk, és teljesíthetjük Isten legfontosabb parancsát. Ha szeretjük egymást, ha szeretünk, a fény bennünk van. Jézust

azt mondta: „Aki szeret engem, annak kinyilatkoztatom magam.” Birtokoljuk a fényt és a fény megmutatja, miként haladjunk az úton, hogy idővel, amikor Isten akarja, eljussunk a teljes közösségre.

(Részlet az ökumenikus Kirchentag alatt tartott katekéziséből, Berlin, 2003. május 31.)

Annak ellenére, hogy mi, Jézus tanítványai a világon több mint egy milliárdan vagyunk, annak ellenére, hogy különböző módon, de mind megvalljuk hitünket, vannak, akik határozottan úgy gondolják, hogy ateisták és hűtlenek vagyunk.

Miért van ez így? Nem súlyos igazságtalanság és egyértelmű rágalom ez? Egészen biztosan az. De a támadásnak megvan a maga oka: azért lehet rólunk így beszélni, mert aki ilyeneket mond, nem lát bennünket. Az évszázadok során egyre inkább elkopott a keresztényeket megkülönböztető öltözködés, a keresztény habitusunk. Mert bennünket a világ előtt nem annyira az imádság, az önmegtartóztatás, a szertartás, a böjtölés, a virrasztás, az erkölcsös ma-



Fotó: CN

Ami a keresztényeket meg kell, hogy különböztesse, az a kölcsönös szeretet.

gatartás és hasonló csodálatos dolgok különböztetnek meg. Ami meg kell, hogy különböztessen, az kizárólag a kölcsönös szeretet, az egység. Jézus azt mondta: „Erről fogja mindenki megtudni, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” Erről és nem másról. És azt is mondta: „Legyenek mindnyájan egy, hogy a világ higgyen.” Mi, keresztények, egyelőre nem teszünk tanúságot az egységről és nem tudjuk bemutatni, hogy milyen is az. (...)

Várjuk, hogy felragyogjon a világban az egyetlen egyház. Ha szeretjük egymást, és keressük, hogyan valósítsuk meg az egységet olyan mértékben, ahogy

az ma lehetséges, bizonyos módon mégis egyként jelenhetünk meg a világ előtt úgy, mint a jövő egyházának a lelke. Létrejön egy új párbeszéd, mely az imádság, a szeretet és a teológiai dialógus mellé áll, úgy hívják, hogy „az élet párbeszéde”, „a nép dialógusa”.

(Részlet a katolikus és evangélikus mozgalmak felelőseinek tartott beszédéből, München, 2001. december 8.) ■

Forrás: Florence Gillet (szerk.):
A kölcsönös szeretet, Città Nuova, Roma, 2013.
Fordította: Reskovits Ágnes



Jézus jelenlétében élhetünk

„Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28,20)

Evangéliumának legelején Máté azt írja, hogy Jézus az Emmánuel (vö. Mt 1,23), a ‘velünk-az-Isten’. Az ő történetéről számol be. Az evangélium legvégén pedig Jézus szavait idézi, az ígéretét, hogy mindig velünk marad, a Mennybe való visszatérése után is. A világ végezetéig ‘velünk-az-Isten’.

Jézus akkor mondta ezt tanítványainak, amikor rájuk bízta a feladatot, hogy menjenek el az egész világra hírül adni üzenetét. Úgy küldte őket, mint bárányokat a farkasok közé, és tudta, hogy ellenállásba ütköznek majd, és üldöztetést szenvednek (vö. Mt 10,16–22). Ezért nem akarta magukra hagyni őket küldetésükben. Megígérte nekik – éppen akkor, amikor eltávozott tőlük –, hogy velük marad! Nem fogják többé látni, nem hallják majd a hangját sem, nem is érinthetik, mégis ott lesz velük, mint korábban, sőt még annál is jobban. Eddig ugyanis csak meghatáro-

zott helyeken volt jelen: Kafarnaumban, vagy a tónál, vagy a hegyen, vagy Jeruzsálemben; mostantól fogva viszont ott lesz mindenütt, ahol tanítványai vannak. Jézus figyelme mindannyiunkra kiterjed, akik hétköznapi gondok között élünk. Mivel Ő a megtestesült Szeretet, azt gondolta: „Mindig az emberekkel szeretnék lenni, szeretnék megosztani velük minden aggodalmat, szeretném megvigasztalni őket; ott szeretnék járni velük az utcán, belépni az otthonukba, jelenlétemmel újra és újra örömet szerezni nekik...” Ezért akart velünk maradni és éreztetni közelségét, erejét, szeretetét.

Lukács evangéliuma elbeszéli, hogy a tanítványok, miután látták Őt fölmenni az Égbe, „nagy örömmel tértek vissza Jeruzsálembe” (Lk 24,52). Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy megtapasztalták, amit mondott. Mi is eltelünk örömmel, ha valóban hiszünk Jézus ígéretében:



Fotó: Karellebula (c)

Ha éljük az új parancsot, megtapasztalhatjuk Jézus jelenlétét a templomokon kívül is, az emberek között.

„Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”

Jézus földi életének végét jelzik a tanítványaihoz intézett utolsó szavai. Ezek jelentik egyben az Egyház életének kezdetét is, melyben sokféle módon van jelen: az Eucharishtiában, Igéjében, szolgáltaiban (a püspökökben és a papokban), a szegényekben, a kicsikben, a kitaszítottakban... minden felebarátban.

Mi szívesen hangsúlyozzuk Jézus különleges jelenlétét, melyet maga ajánlott fel nekünk szintén Máté evangéliumában: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) Ezen a jelenlétén keresztül mindenhol ott szeretne lenni.

Ha éljük mindazt, amit parancsol, különösen az új parancsot, akkor megtapasztalhatjuk ezt a jelenlétét a templomokon kívül is, az emberek között, mindenhol.

Amit ehhez tőlünk kér, az a szolgáló, megértő, kölcsönös szeretet, amely osztozik a testvér fájdalmaiban, vágyaiban és örömeiben; az a tipikusan keresztény szeretet, mely mindent betakar, mindent megbocsát.

Éljünk így, hogy mindenkinek lehetősége nyíljon már itt a földön találkozni Vele!

Megjelent: Új Város 2002/5.

Hogy átlépjem a falakat

Egy vidéki tanár vallomása



A munkahelyemen a vezető számára fontos volt az empátia, a dolgozók megértése, segítőkész volt és emberséges. Szívesen mentem dolgozni. Néhány éve azonban új vezetőnk érkezett, aki hidegen és negatívan állt hozzá a kollégákhoz. Mivel a kollégium működését gazdaságtalannak ítélte meg, elérte, hogy bezárják, és mint ott dolgozónak ebben tevékenyen részt kellett vennem, ami nekem nem kis nehézséget jelentett. A következő évben, amikor a kollégiumból átkerültem az iskolába, tapasztaltam meg, hogy ez a negatív hozzáállás részéről általában mások felé is irányul.

Közben igazgatónk kialakított egy új vezetői teamet, a régi munkatársak közül pedig egyre többen érezték úgy, hogy el kell menniük másik munkahelyre dolgozni.

A fiatalok közül sokan vannak, akik szinte vakon mennek igazgatónk szavai után. Az iskolában viszont nem túl jó a hangulat, mosolyogni nem szokás, köszönni sem fontos. A kollégáim elvégzik a munkájukat, de kritizálják a főnököt és egymást is a másik háta mögött. Több alkalommal is panaszkodtak nekem a megváltozott légkör miatt és leginkább a tehetetlenség volt a vége ezeknek a beszélgetéseknek.

Én is sokszor éreztem ezt, de voltak olyan napok, amikor sikerült erősnek lennem, és tudtam mosolyogni vagy elsőként szeretni. Ilyenkor mindig nagyon boldog voltam. Aztán pedig sokszor nem sikerült, mert magányosnak éreztem magam ebben a törekvésemben. Volt bennem

egy ítélet a kollégáim felé, hogy ők is átveszik azt a magatartásmódot, amelyet elvárnak tőlük. De rájöttem, hogy bennem is komoly gátak vannak és én is kezdtem közömbössé válni.

Egy napon aztán világossá vált számomra, hogy az iskolába úgy kell mennem, hogy ez a fájdalomhalmaz, ami ott van, az enyém legyen. Minőségi változás volt ez elsősorban bennem, mert újra éreztem azt, hogy nem az igazgatóról vagy a kollégáim számítanak elsősorban, hanem a fájdalom iránti szeretetemből fog megszületni bennem az irántuk való szeretet.

Így például odaléptem kolléganőimhez és beszélgetést kezdeményeztem velük akkor is, amikor ehhez semmi kedvem sem volt. Vagy nevükön szólítottam őket, amikor köszöntem. Vannak, akik továbbra is hidegen végigmérnek, és alig köszönnek vissza. Ez újabb fájdalom, de a mérce a fontos. És persze van kölcsönösség is, de nem pont akkor és úgy, ahogy gondolom.

Egyszer például az egyik kolléganőm odajött hozzám, és mondta, mennyit változtam az utóbbi időben, sokkal vidámabb vagyok és lazább. Egy másik alkalommal az ebédelőben a kolléganőm magába roskadva ült a gyerekek között, és döntenem kellett, megkérdezzem-e tőle, hogy mi a baj vagy a saját csoportommal törődjek. Éreztem, hogy nagyon jól esett neki az érdeklődés.

Amikor kolléganőim panaszkodnak főnökünkre, igyekszem meghallgatni és megérteni őket, de el szoktam mon-



dani nekik, hogy szerintem több mindent jól csinál, és ezt látnunk kell.

Nagyon fontosnak érzem, hogy a gyerekektől, akikkel a munkaidőm nagy részében vagyok, ne csak a leckét kérdezze ki, hanem a szeretet is növekedjen közöttünk. Ezért minden nap dobunk a szeretet-dobókockával. Ha véletlenül elfelejtem, figyelmeztetnek. Számon tartják, hogy ki fog dobni, néha vitatkoznak rajta, hogy ki a soros. Egy alkalommal vita alakult ki az udvaron két gyerek között. Csúfolták egymást. Próbáltam megoldani a helyzetet, de az egyik bocsánatot kért, a másik nem. Az udvar két végében sírtak, és az osztály két részre szakadva gyülekezett körülöttük. Amikor felmentünk a gyerekek maguk javasolták, hogy dobjunk a kockával és ez állt rajta: szeresd ellenségedet. Mindenki örült, csak a két gyerek nem, mert nagyon mélyen megbántották egymást. Fontos volt megértetni az egész osztállyal, hogy senkit sem csúfolunk azért, mert kövér, és megértőeknek kell lennünk akkor, amikor az osztálytársunk szülei éppen válnak.

Hetente egy alkalommal baba-mama klubot tartok egy cigány-magyar közösségi házban, de nehéz a cigány aszonyokat bevonni ebbe a programba. Többször voltam családot látogatni, többféle módon segítettem őket. Megígérték, hogy eljönnek, aztán mégsem. Idő kellett hozzá, hogy megértssem: a falak a cigány és a magyar lakosság között kölcsönösek. Én pedig azért kezdtem el vezetni ezt a klubot, hogy ezeket a falakat átlépjem.

A gyerekek számára fontos, hogy a velük való foglalkozáskor megtapasztalják személyes odafigyelésemet.

Az egyik fiatal leányanyával beszélgettem és nagyon próbáltam ráfigyelni, megérteni. A beszélgetés lényege az volt, milyen módon tudnék neki segíteni abban, hogy kiemelkedhessen abból a közegből, amelyben él. Akkor gondoltam, hogy tegyünk egy próbát és elhívtam a gazdaságunkba dolgozni, bár nem voltam benne biztos, hogy eljön. Mégis megjelent és elfogadhatóan dolgozott. Beszélgettem vele arról is, hogy mit gondol, hogy tehetnének vonzóvá ezt a klubot. Megegyeztünk abban, hogy talán úgy, ha főznénk, egyszer magyar, egyszer pedig cigány ételt. Legközelebb elhívta az anyukáját és cigánylángost sütöttek. Többször kért ez a cigánylány, hogy menjek és nézzem meg a készülőben lévő házát. Ezért az egyik baba-mama klub végén egy másik anyukával elmentünk megnézni. Kiderült, hogy a ház, amiben a családja lakik, egy nagybácsié, aki börtönben van, és a háznak, ami az övé, hat tulajdonosa van. Olyan új helyzeteket élek meg ebben a kapcsolatban, amely ismét figyelmeztet arra, hogy az ő életük is a fájdalom sok arcát láttatja velem és azt is, hogy csak a megértés és a befogadás az, ami segítheti a kölcsönös bizalom és szeretet kialakulását. ■



Illustráció (2): CN

Mosolyt kérek!

„Ötéves kisfiam elvárja, hogy reggel egyfolytában mosolyogjak, nem bírja elviselni, ha szomorúnak lát.”

aláírt levél

A nagy etológusnak, az orvosi-élettani Nobel-díjas Konrad Lorenznek volt egy újszülött kiskacsával végzett kísérlete: Szembenézett vele, és ezután megfigyelte, hogy míg az összes többi kiskacsa az anyakacsa után ment a tóba, az, amelyik látta a tudós arcát, őt követte. A bevésődésről (imprinting) van szó: ez egyfajta időbeni ablak, mely során az idegrendszer érzékeny a szülő



Fiatalok

Francesco Châtel

Reagáljunk az irigységre

„Húgom sokkal beszédesebb, energikusabb, mint én, és rengeteg ötlettel áll elő a családban, ezért folyamatosan magára vonja a figyelmet. Én nagyon szeretem őt, de gyakran úgy érzem, hogy emiatt a többiek elhanyagolnak. Nem szeretnék irigykedni rá, de rosszul esik, hogy nem vesznek figyelembe.”

aláírt levél

Amikor felfedezzük mások talentumait, különböző reakcióink lehetnek: a másik kifejezőmódja miatti meglepődés, öröm; de akár irigység, versengési vágy, vagy a kirekesztéstől való félelem is. Ezek ösztönös érzések, melyekről gyakran észrevesszük, hogy nincsenek összhangban az adott személyhez való kötődésünkkel. Ezért kellemetlenül érintenek és

bűntudattal tölt el minket már csupán annak konstatálása is, hogy ilyeneket érzünk. De hiába tagadnánk le vagy próbálnánk elfojtani, újra felszínre bukkannak. Mit tegyünk hát? Az első lépés érzelmeink és érzéseink tudatosítása. Attól még, hogy húgod iránti szereteted igaz, el kell fogadnod, hogy zavar, ha elveszi a többi családtag neked járó figyelmességét és kedvességét. Az ilyenkor feltörő túlélési ösztön vetélytársaként, ellenfélként tünteti fel a többi embert, ezért védekezési és támadási stratégiákra sarkall, ebben az esetben például az irigységre.

De miután tudatosítjuk magunkban sokféle érzésünket, érdemes arra gondolni, hogy mivel személyek vagyunk, az állatoktól eltérően mindig szabadon dönthetünk amellett, hogy nem maradunk meg első spontán reakciónknál, hanem a mellettünk lévőkre úgy tekintünk, mint (vér szerinti vagy az emberiség nagy családjához tartozó) testvérünkre. Ha ebből indulunk ki, megbeszélhetjük, tisztázhatjuk velük a dolgokat, a legjobbat kívánjuk számukra, és nem lehet, hogy ne örüljünk szép és jó tulajdonságaiknak. És nemcsak örülünk nekik, hanem dicsérjük is őket és büszkéek vagyunk rájuk, hisz tudjuk, nem kell egyformának lennünk, de mindenkinek – azaz neked is – megvan a saját egyedi természete, amit ajándékozhat és mások javára fordíthat.

Forrás: CN 2014/7

– vagy a szülőnek elismert személy – képeinek „bevésésére”. Agyunkban hosszú időn át megmaradnak az első benyomások, amelyek később sok viselkedésformánkat meghatározzák. A kisgyermek számára fontos, hogy édesanyja születésétől fogva boldog legyen, hogy így ő is boldog lehessen. Ezekből az egyszerű kutatási eredményekből következtethetünk arra, mennyire fontos jól felkészülni az emberekkel való találkozásra, és különösen odafigyelni a metakommunikációra: az öltözködésre, a mosolyra, az üdvözlésre, melyek megalapozzák és meghatározzák a további viselkedést.

Megfigyeltük általános iskolák alsó tagozatos osztályaiban, mennyire fontos az iskolai teljesítmény és a tanulók motivációja szempontjából a reggeli névsorolvasás. Azokban az osztályokban, ahol a tanító néni megállt egy-egy név után és megkérdezte, hogy vannak és hogy aludtak, bár jóval hosszabb időt vett igénybe a kezdés, mind a teljesítmény, mind a motiváció jobb volt, mint ott, ahol ez nem történt meg.

Tehát a kapcsolat és az odafigyelés fontos szerepet játszik az elsajátításban. A londoni Tavistock Kutatóintézetben is kimutatták, hogy az elsajátítás nemcsak kognitív, hanem kapcsolati és érzelmi tényezőkön is múlik.

Mindenképp jól tesz az egészségünknek, ha már kora reggeltől pozitív kapcsolatokat létesítünk egy mosollyal vagy egy bátorító tekintettel.

Forrás: CN 2014/09

Fordította: Prokopp Katalin

Be- és kijelentkezés

Egy közösségi térben dolgozom, ahova 10-18 éves fiatalokat várunk. Célunk, hogy a délutánjaikat jó helyen, közösségekben töltsék, és ne az utcán csellengjenek. Nagyrészt olyan gyerekek járnak hozzánk, akiknek nehezeke a családi körülményeik, sokan cigány családok gyermekei. Megfogalmazódott bennem, hogy eddig leginkább olyan emberek vetek körül (család, barátok, közösségem), akik a kölcsönös szeretetre törekszenek, tehát ha szeretek, akkor kapok választ. A munkahelyemen azonban többször előfordul, hogy megteszek egy lépést a fiatalok felé, és erre nem szeretetet kapok vissza, hanem esetleg pont az ellenkezőjét. Arra gondolok, biztosan sok sebet kaptak az életben, és sokszor csalódtak, ha így reagálnak a viselkedésemre.

Különböző technikai eszközök vannak a klubházunkban, hogy ezek által is segítsük a fejlődésüket. Legutóbb az egyik fiúnak segítettem, fotót szerkesztettünk. Egy körökkel teli, illúziós képet készítettünk, tettsett neki. Nagy munka volt, lett volna más feladatom is, de örültem, hogy végre valami fellelkesíti őt. Bevágtuk az ő fotóját is, és szöveget is akart rá írni, ezt gépelte be: „Amikor a drogok hatni kezdenek.” Tudtam, hogy van alapja ennek a mondatnak, próbáltam beszélgetni vele, hogy átgondolja, hogy mit is üzen ezzel, de ő erre megsértődött és elment.

A klubházban van egy számítógépünk, amelyen – hogy nyomon tudjuk követni, ki mikor érkezett, és ment el – mindenki saját maga be- és kijelentkezik. A srác, akivel együtt dolgoztunk, dühében mindenkit kitörölt a rendszerből. Ez rosszul esett nekem, rászántam az idő-

met, próbáltam örömet szerezni neki, s ezt kapom cserébe. Utólag döbbsentem rá, hogy most van az a pont, amikor Isten azt kéri, hogy ne viszonzást várjak a szeretetemre, hanem legyek kész Jézus mértékével szeretni, azaz az életemet adni a másikért.

Amikor visszajött, akkor kifejeztem felé, hogy gondot okozott a tetteivel, mert nekünk fontos a be- és kijelentkezés, de higgadtan tudtam beszélni, nem ítéltelve, nem dühösen.

Azóta, amikor ellátogat hozzánk ez a srác, gyakran eszembe juttatja Jézus szeretetének mértékét. Sikertől is leülöm mellé, és csak ráfigyelve beszélgetni vele. Örülök, hogy a munkahelyemen is van, aki a „lényegre” irányítja a figyelmemet. ■





spiritus timoris

spiritus

spiritus

spiritus

spiritus

Ne zárjuk kalitkába!

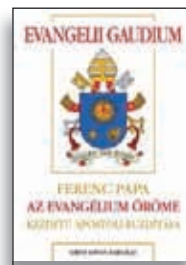
A mikor Péter visszatért Jeruzsálembé a zsidók közül némelyek szemrehányást tettek neki: »Körülmételetlen emberek házában jártál, és ettél velük.« (ApCsel 11,1–18). Péter elmondja, hogy mi történt, és hogy pontosan a Szentlélek volt az, aki erre ösztönözte. „Amikor az Úr megmutatja az utat, akkor kik vagyunk mi, hogy ezt mondjuk: Nem, Uram, ez nem okos dolog, csináljuk inkább így. Péter dönt és ezt mondja: »Ki vagyok én, hogy akadályt gördítsek az Isten útjába?« Jó megfogalmazás ez nekünk püspököknek, a papoknak, és a keresztényeknek is: kik vagyunk mi, hogy ajtókat zárjunk be? Nem véletlen, hogy az egyházban mindig megvolt az »ajtónálló«, az a szolgálatteltevő, aki kinyitja az ajtót, fogadja az embereket és beengedi őket, de sohasem volt olyan szolgálatteltevő, aki becsukja az ajtót! A Szentlélek az, aki mindent megtanít. A Szentlélek Isten élő jelenléte, aki előre viszi az egyházat, aki segít abban, hogy egyre inkább túllépjen korlátain. Szent XXIII. János pápa szavaival élve: A Szentlélek az, aki naprakésszé teszi az egyházat!” Kérjük az Úrtól azt a kegyelmet, hogy készségesen figyeljünk a Szentlélek hangjára, Aki szól a szívünkben, a körülményekben, az egyház életében, a keresztény közösségben. Aki szól, hogy menj előre, hozz döntéseket, tedd ezt vagy azt... és Aki azt javasolja, hogy mindig emlékezzünk Péter kérdésére: Ki vagyok én, hogy akadályt gördítsek a Szentlélek útjába? Ki vagyok én, hogy megváltoztassam az egyházban az ajtónálló szolgálatát és ahelyett, hogy kinyitnám az ajtót, becsukjam? Ki vagyok én, hogy azt mondjam, eddig és ne tovább? Ki vagyok én, hogy a Szentleket kalitkába zárjam?”

Ferenc pápa beszédéből: www.vatican.va

Az egész több mint a rész



**Az evangélium öröme kezdetű
apostoli buzdítás
„Az egész több mint a rész”
című fejezetét vesszük
most szemügyre.**



Korunkban korszakos változásoknak lehetünk tanúi. Erre figyelmeztetnek azok a gondolkodók, akik képesek a folyamatokat a napi eseményekből kiemelkedve szemlélni, felmenni a hegytetőre, ahonnan emberek és tárgyak aprónak látszanak, de jobban kirajzolódik a táj maga és láthatóvá válnak a jelentősebb összefüggések és folyamatok. Ahhoz, hogy valóságérzékelésünk reális legyen, ott kell lennünk „ember ember mellett”, hagynunk kell, hogy sáros legyen a cipőnk, és konkrétan szembesüljünk az emberek sebeivel. Izgadságos munkával kell törekednünk arra, hogy egyetértésre jussunk, jobb megoldásokat találjunk, és lépésről lépésre haladjunk előre. A szenvedések

értelmét, a közös célokat, az új utakat azonban csak akkor látjuk, ha közösen felmegyünk a hegytetőre. „A hétköznapi közepszerűség elkerülése érdekében figyelmet kell fordítanunk a globális dimenzióra, ugyanakkor nem szabad szem elől tévesztenünk a helyi adottságokat, amelyeknek köszönhetően két lábbal állunk a földön” – írja Ferenc pápa, figyelmünkbe ajánlva a kiegyensúlyozott gondolkodás negyedik alappillért.

Távoli Európa

Az alacsony részvételi arány az idei európai parlamenti választásokon látványosan támasztja alá Ferenc pápa téziséét. Azokban az európai országokban, ahol nem kötelező a voksoláson való részvétel, csak kevesen mentek el szavazni. Az

egyik brit politikus szerint „Az Európa-projekt halodlik, ezzel szembe kell nézni, ha tetszik, ha nem.” A válság egy másik jele, hogy az újonnan választott Európai Parlamentben számos euroskeptikus politikus ül majd, de legalábbis olyanok, akik csak saját nemzeti érdekeik képviseletét tartják szem előtt, és nem az államok közötti hatékonyabb együttműködés új formáinak kidolgozását. Úgy tűnik, hogy az Unió az európai polgárok többségétől igen távol áll, elterjedt vélemény, hogy a közösség működéséből leginkább a különböző látható és láthatatlan érdekcsoportok húznak hasznot. Az európai politizálásban most a helyi érdekek képviselete kap erőteljes hangsúlyt: „Azért megyünk Brüsszelbe, hogy megvédjük az érdekeinket.”

Az újságok beszámoltak arról, hogy Európa szerte sokan népviseletbe öltözve mentek el szavazni, alátámasztva ezzel a nemzeti identitás elsődlegességét. A pápa figyelmeztet, hogy ne essünk szélsőségekbe. Az egyik véglet, hogy „az emberek elvont, globalizált univerzalizmusban élnek, hasonlóan egy vasúti kocsis utasaihoz, akik tátott szájjal és számító üdvözléssel csodálják a többiek világának feltűnő csillogását. A másik véglet, hogy egyfajta néprajzi „múzeummá” válnak, a világtól elzárkózott remetékké, akik arra vannak ítélve, hogy örökké ugyanazokat a dolgokat ismételtessék, s képtelenek engedni, hogy megszólítsa őket a tőlük különböző, s értékelni sem tudják azt a szépséget, melyet Isten határaikon kívül áraszt szét.”

A kibontakozó új

A hegytetőre felmenni nem csupán azért kell, hogy lássuk azt is, ami a kertkapunkon kívül történik. A magasból szemlélve kirajzolódnak a neuralgikus pontok, összefüggésükben látszanak a problémák, és azok az erővonalak is, amelyek a sáros úton még nem láthatók, és a jövő irányába mutatnak. Európa példájánál maradva a magasból szemügyre vehetjük azokat a törekvéseket, amelyek egy új gazdasági racionalitás kidolgozásán és megvalósításán fáradoznak, vagy akik a testvériség eszméit igyekeznek politikai és jogi kategóriákba önteni. Láthatóvá válnak azok a társadalmi mozgalmak, amelyek a béke és az együttműködés kultúráját terjesztik, a demokrácia továbbfejlesztésén munkálkodnak, a szegénység és az egyenlőtlenségek felszámolását állampolgári kezdeményezések szintjéről indulva akarják kezelni. Fentről nézve válik egyértelművé, hogy vannak olyan problémák, amelyeket csak együtt, közös erőfeszítéssel lehet megoldani. A hegycsúcson döbbenünk rá arra is, hogy felelősek vagyunk az alattunk elterülő tájért, és más szívvel térünk vissza az emberek közé.

„Az egész több mint a rész, és több a részek egyszerű összegénél” – összegzi Ferenc pápa. Nem hagy kétséget afelől, hogy ez az egész „a népek egysége”, egy olyan „egyetemes rend”,



Fentről tekintve válik egyértelművé, hogy sok problémát együtt lehet megoldani.

amelyben az egyes népek megőrzik sajátosságaikat”. „Tehát ne kössenek le bennünket túlságosan a lehatárolt és részleges kérdések. A látást mindig ki kell tágitani a nagyobb jó felismerésére, ami jót tesz mind egyikünknek. Ezt azonban nem menekülve és nem a gyökereket eltépve kell tenni. A gyökereket a saját, Istentől ajándékozott lakóhelyünk termőföldjébe és történelmébe kell mélyesztenünk. Kicsiben kell munkálkodnunk azaz, ami közel van hozzánk, ám tágabb kitekintéssel.”

Teljes közösség

Az tágabb összefüggésekben való gondolkodás természetesen nem csak az uniós kérdésekre vonatkozik, hanem minden emberi közösségre, sőt az egyes egyénekre is. Az egész elszóbbőségének elve az egyes

nemzetekre vetítve „a személyek összessége egy társadalomban, amely a valóban mindenkit magában foglaló közjót keresi”.

„Nekünk, keresztényeknek ez az elv az evangélium totalitásáról vagy integritásáról is beszél” – folytatja a pápa. „Az evangélium az egész téstát megkelesztő kovász és a hegyre épített város, amely megvilágosít minden népet.” Az evangélium teljessége pedig abból fakad, hogy Jézus a kereszten mindenkiért életét adta. „A jó hír annak az Atyának az öröme, aki nem akarja, hogy egy is elveszen a kicsinyei közül. Így fakad fel az öröm a Jó Pásztorban, aki keresi az elveszett bárányt, és hazaviszi az akolba. Az evangélium belső sajátossága a totalitás: nem szűnik meg jó hír lenni, amíg csak nem kerül

meghirdetésre mindenki számára; és amíg nem teszi termékennyé és nem gyógyítja meg a teljes embert, s amíg nem egyesít minden embert az ország asztalánál.”

A pápa szerint ebből egy olyan lelkipásztori, politikusi, közösségépítői magatartás következik, amely megpróbálja „mindenkiből a legjobbat összegyűjteni. Ebben az egészben megtalálják a helyüket „a szegények a maguk kultúrájával, terveivel, erőikkel. Még azoknak a személyeknek is, akik bírálhatók tévedéseik miatt, van valamijük, amivel hozzájárulhatnak mindehhez, s ezt nem szabad veszni hagyni.”

Az ilyen befogadó teljességi szemlélet kialakítása ma a keresztény közösségek egyik fontos, ha nem a legfontosabb feladata. ■



Fokolár Macedóniában

Találkozások, rendkívüli élmények, ugyanaz a család, mint itthon.

Nemrégem egyedül keltem útra, hogy találkozam lányommal és Majdával, akivel ketten alkotják a fokolárt Skopjében. Együtt laktam velük és még soha nem tapasztaltam meg, mit jelent „fokolarinaként” élni. Egy voltam közülük, minden vendégjog nélkül.

Már megérkezésem estéjén megfogott az a családi légkör, ami mise után fogadott. Skopjében egyetlen katolikus templom van és naponta egy mise. Aki itt a misén részt vesz, ismeri a másikat és számon tartja, ha netán nincs ott. A vincés nővérek nagy lelkesen üdvözöltek, azt hitték én vagyok az anyyira várt harmadik fokolarina. Persze örültek annak is, amikor kiderült, hogy én a „majka” vagyok, vagyis Nóri édesanyja.

Úgy érzem két nap után fel tudtam venni a ritmust, ami nem egy pihentető életforma, különösen, ahogy kettejükre hárul az összes létező feladat. Reggeltől éjfél utánig tart a nap. Számomra az egyik legdöbbenetesebb tevékenység a távtámogatással járó rengeteg feladat. Ebben kb. hetven gyermek részesül. A családokkal személyesen tartják a kapcsolatot, de ugyanígy azokkal a családokkal is, akikről az adományok érkeznek, és az egész folyamatról rendszeresen beszámolnak a római központnak. A fokolárral



Fotó(2): Bacsóiné Hofher Ilona

**Fent: A Skopjében levő számtalan mecset egyike.
Lent: A fokolár által fenntartott óvoda albán anyanyelvű és muszlim vallású gyermekek csoportja.**

kapcsolatban levőkkel rendszeresen tartanak találkozókat, úgy mint itt nálunk. Erős a kapcsolatuk a püspökkel, de ők szervezik a gyerekek, fiatalok és felnőttek programjait is. Amikor ott voltam, éppen egy fiatalokból álló csoport Belgrádba indult, egy másik pedig Rómába készült a nagy vallások találkozója. Szervezték a buszt, a beszámolójuk power-pointját, az anyagi hátteret, mert a szegénység miatt, még a szomszéd városba is gond eljutni, nemhogy külföldre. Mivel épp a hónap vége volt, postázni kellett az ottani Új Várost, a Gen újságot és az Életigét.

Az egyik este önkéntes nők találkozója volt a fokolárban, ahol én is részt vettem. Volt köztük muszlim, ortodox és katolikus is. Itt is ugyanazt a természetfölötti családot tapasztaltam meg, mint itthon, azt, hogy Jézus köztünk lehet. Az ember szíve kitágul, amikor így határokon átvélve tapasztalja meg ugyanazt.

Koszovó is hozzájuk tartozik. Ott felkerestünk egy családot, ahol hat gyerek van és ők is a távtámogatásban részesülnek. Életemben még nem voltam ilyen szegény családnál. Rettentően megrázott. Nem panaszkodnak, pedig még kabátban is teljesen átfagytam a lakás egyetlen „fűtött” helységében. Meghívtak ebédre, ami lepény volt aludttejjel. Minden szegény család derűs volt és ők akartak megajándékozni engem, amit el kellett fogadnom. A szükségesből is adni akarnak, nem a feleslegükből ajándékoztak: szó szerint a szájuktól vonják el, úgy ahogy a Szentírásban áll.

Lányom a fokolár által fenntartott óvodában dolgozik, ahol két csoport van, az egyik albán nyelvű muszlim gyerekekből áll, a másik macedón nyelvű csoport. Nem életkor szerint alakítják a csoportokat. A nagybacska gyerekek segítik a kisebbeket, így tanulnak egymásra figyelni.

A fokolár elég szűkös méretű, sajnos beázik és szerkezetileg sem stabil, ezért még mindezek mellett most tavasztól egy nagy felújítási munkába is bele kell fogniuk. Valójában belesimul az életük az ottani létviszonyokba. Ez azért is jó, mert az emberek, ha arra járnak, beugranak hozzájuk és láthatóan otthon érzik magukat, úgy, mint saját családjukban. ■

Érdemes volt kíváncsiskodni

Olyan munkahelyen dolgozom, ahol megváltozott munkaképességeket foglalkoztatnak. Valamelyik reggel az egyik munkás bejött az irodába, hogy fizetési előleget és kereseti igazolást kérjen. Bár nem szokásom senki pénztárcájában kutatni, mégis megkérdeztem, hogy miért akar fizetési előleget, hiszen három napja utaltam a bérét. Nem beszélve arról, hogy már legalább a harmadik kereseti igazolást adom ki. Kissé meglepődve, de azt mondta, hogy ha elmondhatná nekem, hogy mi minden ment keresztül, talán megérteném. Ekkor ránéztem, és egy megfáradt, elhagyott Jézust láttam magam előtt. Úgy éreztem, Jézus kéri tőlem, hogy hallgassam meg. Ekkor elkezdte a történetét. Már fiatalon a felesége otthagya a fiával, akit egyedül nevelt, és nagyon sok gond volt vele már kiskamaszként is. Mikor kollégiumba került, már tudta, hogy teljesen elveszti a fiát. Az iskola befejeztével hazakerült, nem dolgozott, hazudott, meglopta, ivott és drogozott. Egy napon arra ment haza, hogy két idegen közölte vele, a ház, amit felépített, már nem az övé, a fia eladta nekik. Ezután kénytelen volt albérletbe költözni, a fiával nem találkozik. Azóta is próbálja visszaszerezni, ami az övé, és próbál a bankoknál kölcsönt felvenni. Ezért kell a kereseti igazolás. Bevallása szerint, már nem bírja idegekkel, mert két infarktuson és szív műtéten esett át.

Ekkor a Szentlélek indíttatására ismét megszólaltam és megkérdeztem, hogy miért nincs súlyos fogyatékosági igazolása? „Hát az meg mi?” kérdezte. Elmondtam neki, hogy mit jelent, hol kell kérni és hogy havonta az szja-ból levonható. Abban maradtunk, hogy megpróbálja beszerezni. Az elkövetkező napokban kiszámoltam, hogy öt évre visszamenőleg mennyit tud majd visszaigényelni. Két hét múlva hozta a papírt, és most van folyamatban a kérelem.

Ekkor kérdezte meg, hogy ez pénzben mennyit jelent. Mondtam, hogy nagyjából kétszáznegyvenegyezer forintot. Össze csapta a kezét, hogy neki pont kétszáznegyvenezer forintra van szüksége. Mondtam, hogy a Jóisten kezében most éppen én voltam az eszköz, engem használt fel arra, hogy segítek. Most már örülök, hogy „kíváncsiskodtam” és tudtam segíteni. Mert ha csak a legkisebbet is tesszük valakiért, Jézusért tesszük. És ha segítettem egy embernek, hogy elgondolkodjon azon, amit mondtam, már megérte aznap munkába mennem. És még egy plusz ajándék, hogy az ügyvéd, akinek kellett volna a szolgáltatásért fizetnie, felajánlotta, megvárja, amíg ő megkapja a pénzt a NAV-tól. ■



A BÁTOR NYUSZI

Történt egyszer, hogy Meseország királya nagy szomorúságba esett, mert kedvenc kísértete, Szellemfi megbetegedett, és nem tudta éjjelente csörgetni a láncait. De mit ér egy kastély igazi kísértet nélkül? Olyan, mint a tenger víz nélkül, vagy a húsleves só nélkül. Meseország nagy-doktora megvizsgálta a kísértetet, és a következő receptet írta fel: ennie kell a szivárvány hét színéből készült pudingból. De ki tudja elhozni a színeket? Zefír, a huncut szellő susogni kezdte, hogy válasszák Nyuszifült, és közben nagyokat kacagott, mert jól tudta, hogy ő a legfélősebb, leggyávább kisnyúl egész Meseországban. A király elfogadta a javaslatot, és sirályi követe azonnal repült is Nyuszifülhöz. A nyulacska egész testében remegni kezdett, mikor meghallgatta a követet, de bizony a királyi parancsnak nem mert ellentmondani. Egy öreg diófa árnyékába kuporodott, és lógatta az orrát... amikor egyszer csak halk hangot hallott: „Kakukk, kakukk, ne félj Nyuszifül! Az óriások földjén találod a szivárványt, de először keresd meg Lám-pás varázsló rétjének közepén a fekete pipacsot, amitől láthatatlanná válsz, és a kék számócát, ami pedig hatalmas

erővel ruház majd fel. Sok szerencsét!” Nyuszifül így is tett, felpattant a biciklijére, és csak tekert-tekert egészen a varázsló rétjéig, majd az óriások földje felé, olyan gyorsan és erősen tekert (hiszen megette a kék számócát), hogy biciklijére szárnyak nőttek, és amikor megérkezett, a kisujjával képes volt összetörni az Óriásvár hatalmas vaskapuját. Az óriásfejedelem fejvesztve menekült, amikor látta, hogy a vaskapu „magától” darabokra szakad, a láthatatlan kisnyúl pedig gyorsan marokra fogott a szivárvány minden színéből egy kévét, és indult is hazafelé a biciklijén, mert nem tudta meddig tart még a varázsereje. Odahaza persze hősként fogadták, óriási lakomát és ünnepséget terveztek a tiszteletére, ahol jelen lesz a király Őfelsége, és maga Szellemfi is. „Köszönöm szépen! – dadogta erre hirtelen Nyuszifül – de sajnos halaszthatatlan dolgaim akadtak.” „Természetesen megértjük, hiszen mekkora kalandok, hőst kívánó feladatok várhatnak még rád!” Nyuszifül azonnal eliramodott, ugyanis rettegett a kísértetektől. Aznapra elég is volt neki a kalandokból.

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Kertészkedés, mint elmélkedés

Még tavasszal történt, amikor egy keveset dolgoztam a kertünkben. Nekem ez a munka mindig elmélkedés, ima is egyben, Isten szeretetének megtapasztalása. Most is így volt, eszembe jutott Chiara Lubichnak egy régebbi hasonlata, amit talán azoknak mondott, akik éppen nehéz élethelyzetben voltak, pedig előtte azt gondolták, mindig szép és könnyű lesz minden. A virágzó fákról beszélt, és arról, hogy a virágzás elmúltával a szirmok megbarnulnak, elszáradnak és nem lehet tudni, lesz-e termés. A fa néhány napig úgy néz ki, mintha meghalt volna. Hasonlított ehhez, amikor nehéz időket élünk, és nem vagyunk benne biztosak, hogy vajon lesz-e értelme a megpróbáltatásoknak? A remények beteljesülésének éreztem, öröm és hála töltött el, amikor a kis zöld sárgabarackokat, meggyeket észrevettem az elszáradt szirmok között a fákon.

aláírt levél

Szép szeművel találkoztam

Egy fiatal lánnyal utaztam a buszon, és együtt szálltunk volna le, ugyanabban a megállóban, de az ajtó nem nyílt ki, hiába jeleztünk. Szaladtunk a nyitva lévő első ajtóhoz, közben ez a lány elkezdett éktelenül káromkodni. Hangosan, és erősen trágár stílusban. Csak úgy ömlött belőle a szó! Amikor járdát értünk, és a busz elment, azt mondtam neki: „Nem szabad így beszélni! Nem szabad így beszélni

Istenről! Egy ilyen szép szemű lánynak nem szabad így beszélni!”

És elkezdődött köztünk egy olyan beszélgetés, ami kitartott addig, amíg megvártuk a villamost, sőt még velem



jött plusz egy megállót, hogy elkísérjen. Közben elmondta, hogy miért beszél ilyen csúnyán. Először is azért, mert nincs Isten. Kérdeztem, honnan tudja. „Azért nincs – mondta –, mert ha lenne, nem engedte volna meg azt a rosszat, ami velünk történt.” Meghalt rövid idő alatt több rokonuk, anyukáját sajnálja, apukája nem bánik velük jól, és neki nincs munkája. Próbáltam magamban a Lélekre figyelni, ilyen esetben mit lehet mondani. Mindenesetre nem gondoltam Isten létét igazolni. Csak kérdezgettem tovább. Egyre szelidült és kiderült, hogy azért káromolja Istent, mert azt „biztosan meghallja”! Mert a kérését, hogy mindez ne történjék meg vele, nem hallgatta meg. Kiderült, hogy katolikusból reformátussá lett, konfirmált is. És a legmegdöbbentőbb az volt, hogy elpanaszolta, nagyon szenved attól, hogy

ilyen indulatosan és csúnyán beszél. Két ember van benne, az egyik az, aki így átkozódik, a másik pedig az, aki ezt szégyelli. Nem is tudja, hogy szabaduljon meg tőle, mert érzi, pusztítja őt belülről ez a fékezhetetlen indulat. Majd pedig azt mondta, hogy neki az a kedvenc zsoltára, ami a szív tisztaságáról szól. Végül megmondtuk egymásnak a keresztnévünket. Úgy váltunk el, hogy ezzel búcsúzott: „Isten áldjon!”

A történet szépsége az, hogy tudom ki ez a lány, mert egy volt egyetemi társam lánya, akik tudom is, hogy hol laknak. Majd meglátjuk, mi lesz a folytatás!

aláírt levél

Érezze jól magát

Már jó néhány hónapja, hogy elköltöztem egy tízemeletes házba, de még most sem vagyok biztos abban, hogy bemutatkoztam-e minden lakónak, ezért szokásommá vált, hogy akivel csak összefutok liftben, lépcsőházban automatikusan – jobb pillanataimban inkább szívvel – megkérdezem, hogy ismerjük-e egymást, s ha nem, felmondom, mint egy verset, hogy én vagyok az új lakó, a hatodikról és... Egyik délután megint felbukkant egy figura: fekete nadrág, fekete zakó, fekete sapka, sötét szemüveg. Na, gondoltam, ezt kihagyom, aztán jött az a bizonyos alig hallható hang, majd engedtem neki és belekezdtem: én vagyok az új lakó, nem tudom, hogy bemutatkoztam-e stb. „Jaj de jó –hangzott a válasz –, én egy rejtőzködő lakótárs vagyok, itt a negyedik, és érezze jó magát, örülök, akár tegezhetőünk is.”

H. J. E. Budapest

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Prokopp Katalin

Képszerkesztő: Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

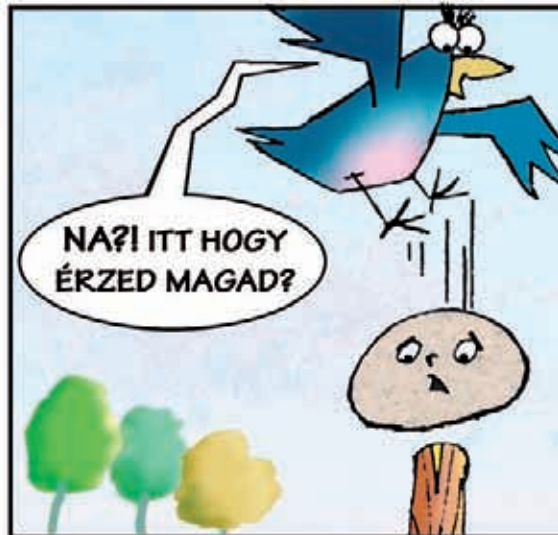
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu



Háromnapos földrengés.
Cikkünk a 10–13. oldalon.

Fotó: Sebastian Scheiner/CN





MÁRIAPOLI

a szeretet városa

GÖDÖLLŐ

2014. július 9–13.

Jelentkezés és információ:

www.fokolare.hu/mariapoli

e-mail: mariapoli.godollo@gmail.com

telefon 16 órától: 06-30- 678-5090

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2014/06

ISSN 0865-0829



9 770865 082008